

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 697/2560

พนักงานอัยการจังหวัดสงขลาโจทก์ นายวินัยหรือกบ ธรรมวรรณโณจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 339, ป.วิ.อ. มาตรา 192, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 278, ป.อ. มาตรา 295, ป.อ. มาตรา 335, ป.อ. มาตรา 340 ตริ, ป.อ. มาตรา 92, ป.วิ.อ. มาตรา 218, ป.วิ.อ. มาตรา 221

ย่อ / หลักกฎหมาย

คำฟ้องของโจทก์บรรยายว่า จำเลยกระทำความผิดหลายกรรมต่างกรรม คือ ชิงทรัพย์กรรมหนึ่ง แล้วจึงทำร้ายร่างกายผู้เสียหายอีกกรรมหนึ่ง โจทก์หาได้บรรยายคำฟ้องว่า จำเลยชิงทรัพย์ผู้เสียหายเป็นเหตุให้ผู้เสียหายรับอันตรายแก่กายหรือจิตใจไม่ คำฟ้องของโจทก์เพียงแต่บรรยายว่า จำเลยชิงทรัพย์ของผู้เสียหายโดยมีอาวุธ อันเป็นความผิดตาม ป.อ. มาตรา 339 วรรคสอง เท่านั้น จึงลงโทษจำเลยตาม ป.อ. มาตรา 339 วรรคสาม ไม่ได้ เพราะเป็นเรื่องที่โจทก์มิได้กล่าวในฟ้อง ไม่ชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคหนึ่ง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษายืนตามศาลชั้นต้นว่า จำเลยมีความผิดตาม ป.อ. มาตรา 339 วรรคสาม ประกอบมาตรา 340 ตริ และวางโทษตามมาตราดังกล่าว จึงยังไม่ถูกต้อง และปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้จำเลยจะมีได้หยิบยกปัญหาข้อนี้ขึ้นฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นอ้างได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 278, 295, 335, 339, 340 ตริ ให้จำเลยคืนเงิน 120 บาท และโทรศัพท์เคลื่อนที่ ยี่ห้อโนเกีย 1 เครื่อง ราคา 2,920 บาท แก่ผู้เสียหาย หากคืนไม่ได้ให้ใช้ราคาทรัพย์ และเพิ่มโทษหนึ่งในสาม จำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 278, 295, 339 วรรคสาม, 340 ตริ เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานอนาจาร จำคุก 6 เดือน ฐานทำร้ายร่างกาย จำคุก 6 เดือน ฐานชิงทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้รับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ จำคุก 18 ปี เพิ่มโทษจำเลยกระทงละหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 92 เป็นจำคุก 24 ปี 16 เดือน ให้จำเลยคืนเงิน 120 บาท และโทรศัพท์เคลื่อนที่ ยี่ห้อโนเกีย 1 เครื่อง ราคา 2,920 บาท แก่ผู้เสียหาย หากคืนไม่ได้ให้ใช้ราคาทรัพย์ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นฟังเป็นยุติได้ว่า ผู้เสียหายกับบุตรชายอายุ 3 ปี พักอาศัยอยู่กับบิดามารดาและหลานอีก 2 คน ที่บ้านเลขที่ 83 หมู่ที่ 6 ตำบลพะวง อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา วันเกิดเหตุวันที่ 17 กรกฎาคม 2557 เวลา 14 นาฬิกาเศษ ผู้เสียหายขับรถจักรยานยนต์ออกจากบ้านกับบุตรชายเพื่อจะไปอำเภอหาดใหญ่ โดยให้บุตรชายนั่งซ้อนข้างหน้า ใช้เส้นทางถนนลูกรัง ผ่านสวนยางและหมู่บ้านบ่อระกำ เมื่อขับรถห่างจากบ้านได้ 2 กิโลเมตร ขณะขึ้นเนิน พบรถจักรยานยนต์ของคนร้ายขับสวนทางมา บุตรชายสับหงก ผู้เสียหายจอดรถเพื่อจะถอยหลบคนร้ายที่บุตรชายสวมใส่ คนร้ายซึ่งขับรถจักรยานยนต์รุ่นเวฟ 110 สีฟ้าดำ บังโคลนหน้าสีฟ้ากับสีดำปนกัน หัวรถและตัวรถสีฟ้า ไม่

มีกระจกสองข้างและป้ายทะเบียน ใส่กางเกงขาสั้นสีเขียวกว่า ๆ เสื้อยืดแขนสั้นสีกรมท่าเก่า ๆ สวมหมวกนิรภัยสีฟ้าไม่มีปีกด้านหน้า มีกระจกดำปิดหน้า ก็จอดห่างออกไปประมาณ 2 เมตร จ้องหน้าจนผู้เสียหายรู้สึกกลัวเมื่อผู้เสียหายขับรถต่อไป คนร้ายขับรถมาเคียงข้างและพูดขอเงิน เมื่อผู้เสียหายตอบว่าไม่มีเงินคนร้ายก็ขับรถขวางหน้าจนผู้เสียหายต้องจอดรถ คนร้ายหยิบมิดที่ตะกร้าน้ำารถเดินมาบอกผู้เสียหายให้ส่งกระเป๋ และบิดเอากุญแจรถของผู้เสียหายไปใส่กระเป๋าคคนร้าย จากนั้นหยิบกระเป๋ของผู้เสียหายไปเปิดดู พบโทรศัพท์และเงิน 140 บาท แล้วพูดว่า"ผมขอนะ" ผู้เสียหายยกมือไหว้บอกว่าเอาอะไรก็เอาไปแต่อย่าทำอะไรและขอเงิน 20 บาท คืนเพราะต้องเดินทางไปอำเภอหาดใหญ่ คนร้ายยอมให้เงิน 20 บาท และส่งกระเป๋าคคืนบอกให้ผู้เสียหายลงจากรถแต่ผู้เสียหายไม่ยอมลง คนร้ายถามว่าในกระเป๋ามีโทรศัพท์หรือไม่ผู้เสียหายตอบว่ามี และส่งกระเป๋าคให้อีกครั้ง คนร้ายเปิดกระเป๋าคดูแล้วเอาทั้งกระเป๋าคและโทรศัพท์ไป ถามผู้เสียหายว่าเป็นคนที่ไหน พอผู้เสียหายบอกว่าเป็นคนที่นี่ พร้อมกับติดเครื่องยนต์จะขับหนี คนร้ายก็ดึงท้ายรถไว้แล้วผลักไปชนกับรถของคนร้ายที่จอดอยู่ล้มลง ผู้เสียหายพยายามใช้เท้ายันและประคองบุตรชายไว้ไม่ให้ได้รับอันตรายและบอกให้บุตรชายหยุดร้องไห้เพราะเกรงว่าจะถูกทำร้าย คนร้ายตั้งรถของตนที่ล้มและก้มลงเก็บมิดแล้วเดินไปมา กอดและจับหน้าอกผู้เสียหายซึ่งกำลังอุ้มบุตรชายอยู่ ผู้เสียหายกลัวและยอมให้จับ แต่เมื่อคนร้ายขอจับอวัยวะเพศผู้เสียหายไม่ยอม จึงถูกคนร้ายกระชากไปข้างทางและขอขี่ขึ้นกระแทกซ้ำเราผู้เสียหายอ่อนวอนว่าอย่าทำ จากนั้นคนร้ายพาผู้เสียหายซึ่งอุ้มบุตรชายอยู่ไปนั่งที่ข้างถนนอีกด้านหนึ่ง แล้วเดินไปที่รถจักรยานยนต์ของตนก่อนจะเดินไปหาผู้เสียหาย ขณะนั้นผู้เสียหายเห็นมิดที่เห็นอยู่ข้างหลังคนร้ายและจะเข้าไปหยิบก็ถูกคนร้ายผลักมือและต่อยจมูก 2 ครั้ง แล้วคนร้ายก็ขับรถกลับย้อนไปทางเดิมที่ขับตามผู้เสียหายมา หลังเกิดเหตุผู้เสียหายยังเจ็บใบหน้าและจมูกมีเลือดไหล กำนันประจำตำบลนำตัวผู้เสียหายส่งโรงพยาบาลนอนรักษาตัว 5 วัน กลับถึงบ้าน ผู้เสียหายจึงแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนดำเนินคดีนี้สำหรับข้อหาความผิดฐานอนาจารและฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ศาลชั้นต้นพิพากษาจำคุกจำเลยกระหนละ 8 เดือน ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษายืน จึงเป็นกรณีที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษายืนตามศาลชั้นต้นและให้ลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกินห้าปี ห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง ที่จำเลยฎีกาว่าพยานหลักฐานที่โจทก์นำเสนอยังไม่พอรับฟังว่าผู้เสียหายจดจำใบหน้าจำเลยได้ เป็นการฎีกาโต้เถียงดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของศาลอุทธรณ์ภาค 9 อันเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามมิให้จำเลยฎีกาในความผิดทั้งสองฐานตามบทกฎหมายดังกล่าว เมื่อจำเลยไม่ได้รับอนุญาตหรือรับรองให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 221 ที่ศาลชั้นต้นรับฎีกาของจำเลยในความผิดทั้งสองฐานนี้มานั้นเป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมาย ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย คงมีปัญหาคต้องวินิจฉัยในชั้นฎีกาว่า จำเลยเป็นคนร้ายกระทำความผิดฐานชิงทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายแก่กายและจิตใจ โดยใช้ยานพาหนะตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9 หรือไม่ เห็นว่า คำเบิกความของจำเลยเรื่องฐานที่อยู่ในวันเกิดเหตุขัดแย้งกับที่จำเลยเคยให้การในชั้นสอบสวน ว่า วันเวลาเกิดเหตุ จำเลยอยู่ที่บ้านซึ่งพักอาศัยในปัจจุบันท่านองมิได้ออกจากบ้านไปที่อื่นใด ข้อต่อสู้คดีอ้างฐานที่อยู่ของจำเลยยอมไม่มีน้ำหนัก พยานหลักฐานที่โจทก์นำเสนอ จึงฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่าจำเลยเป็นคนร้ายกระทำความผิดตามที่โจทก์ฟ้องจริง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 ฟังว่าจำเลยเป็นคนร้ายที่กระทำผิดคดีนี้ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของจำเลยทุกข้อฟังไม่ขึ้น แต่ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษา

ยื่นตามศาลชั้นต้นว่าจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 339 วรรคสาม ประกอบมาตรา 340 ตรี และวางโทษตามมาตราดังกล่าว ศาลฎีกาเห็นว่าไม่ถูกต้อง เพราะคำฟ้องของโจทก์บรรยายว่า จำเลยกระทำความผิดหลายกรรมต่างกัน คือ ชิงทรัพย์กรรมหนึ่ง แล้วจึงทำร้ายร่างกายผู้เสียหายอีกกรรมหนึ่ง โจทก์หาได้บรรยายคำฟ้องว่าจำเลยชิงทรัพย์ผู้เสียหายเป็นเหตุให้ผู้เสียหายรับอันตรายแก่กายหรือจิตใจไม่ คำฟ้องของโจทก์เพียงแต่บรรยายว่าจำเลยชิงทรัพย์ของผู้เสียหายโดยมีอาวุธมีด อันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 339 วรรคสอง เท่านั้น จึงลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 339 วรรคสาม ไม่ได้ เพราะเป็นเรื่องที่โจทก์มิได้กล่าวในฟ้อง ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคหนึ่ง ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้จำเลยจะมีได้หยิบยกปัญหาข้อนี้ขึ้นฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นอ้างได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 พิพากษาแก้เป็นว่า สำหรับความผิดฐานชิงทรัพย์โดยมีอาวุธและโดยใช้ยานพาหนะ จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 339 วรรคสอง ประกอบมาตรา 340 ตรี จำคุก 16 ปี เพิ่มโทษหนึ่งในสามเป็นจำคุก 21 ปี 4 เดือน เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้ว เป็นจำคุก 21 ปี 20 เดือน นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9

องค์คณะ

ชวลิต ยงพาณิษฐ์ · ทวีป ต้นสวัสดิ์ · โสรัตน์ เพียรอนุกุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/697/2560>